

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Martina Bobáka ve věci

žalobce: **Řehák & Řehák v. o. s.**, IČO: 26003147
sídlem Chorinova 23, Česká Třebová
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Krátkým
sídlem K Blahobytu 2500, Pardubice

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2022, č. j. MV-164540-3/OBP-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Policejního prezidia České republiky, Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál (dále jen „policejní Shodu s prvopisem potvrzuje X.

prezidium“) ze dne 23. 8. 2021, č. j. PPR-22535-111/PŘ-2018-990450 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).

2. Z obsahu správního spisu zjistil soud následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Rozhodnutím policejního prezidia ze dne 10. 8. 2020, č. j. PPR-22535-73/PŘ-2018-990450, ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 1. 2021, č. j. MV-12473-3/OBP-2021, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků dle zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o zbraních**“).
4. Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 1. 2021 potvrdil, že se žalobce dopustil přestupku dle § 76d odst. 8 písm. a) zákona o zbraních, neboť v rozporu s § 50 odst. 1 zákona o zbraních přepravil dne 9. 10. 2018 45 kusů zbraní kategorie C ze Spolkové republiky Německo na území České republiky bez povolení příslušného útvaru policie. Dále se žalobce dopustil přestupku dle § 76d odst. 1 písm. q) zákona o zbraních, protože v rozporu s § 39 odst. 1 písm. q) zákona o zbraních neohlásil do deseti pracovních dnů příslušnému útvaru policie změnu ráže upravované zbraně. Ve zbylé části (ohledně dalších přestupků a výše uložené pokuty) žalovaný vrátil věc k dalšímu řízení policejnímu prezidiu. Žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2021 zamítl zdejší soud rozsudkem ze dne 22. 2. 2023, č. j. 8 A 34/2021-64.
5. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci za výše specifikované přestupky dle § 76d odst. 8 písm. a) a § 76d odst. 1 písm. q) zákona o zbraních uložena pokuta ve výši 200 000 Kč. K porušení povinnosti dle § 50 odst. 1 zákona o zbraních policejní prezidium uvedlo, že jejím účelem je zpřehlednit pohyb zbraní ze zahraničí na území České republiky, kdy u neohlášené přepravy hrozí manipulace se zbraněmi, které nejsou registrované v Centrálním registru zbraní (dále jen „**CRZ**“). Žalobcovo nerespektování stanoveného postupu přepravy vyhodnotilo policejní prezidium jako velmi závažné. Jako přítěžující okolnost bylo žalobci přičteno, že má dlouholeté zkušenosti s dovozem i vývozem zbraní, z čehož lze vyvodit, že by u něj k dovozu zbraní bez povolení nemělo docházet. Ze spisu nevyplynávají žádné skutečnosti, které by žalobci bránily v dodržení povinnosti požádat o povolení k dovozu. Policejní prezidium tedy neshledalo žádné polehčující okolnosti ve prospěch žalobce.
6. Pokud jde o porušení povinnosti dle § 39 odst. 1 písm. q) zákona o zbraních, žalobce jím dle prvostupňového rozhodnutí ztížil výkon státní správy na úseku zbraní a střeliva. Závažnost změny ráže tkví v možné změně kategorie zbraně. Údaje o ráži patří mezi základní, přísně evidované identifikační údaje o každé zbrani podléhající registraci. Policejní prezidium vyhodnotilo jako závažné, že změna byla provedena u 44 kusů zbraní, takže se nejednalo o jednorázové pochybení žalobce. Následkem změny bylo nakládání se zbraněmi ze strany žalobce, jako by se jednalo o zbraně kategorie D, aniž takovou změnu nahlásil příslušnému útvaru policie a legalizoval si tím další nakládání s těmito zbraněmi jako se zbraněmi kategorie D. Ani u tohoto přestupku policejní prezidium nezjistilo žádné polehčující okolnosti, jako přítěžující okolnost bylo žalobci přičteno, že je držitelem zbrojní licence, který v oblasti zbraní a střeliva působí již dlouhá léta a porušená povinnost mu byla známa; navíc ji nesplnil vědomě.
7. Prvostupňové rozhodnutí dále uvádí, že žalobcova jednání na sebe navazovala. Porušení jednotlivých ustanovení zákona lze považovat za společensky nepřípustné a škodlivé, jejich nedodržování svědčí o nespolehlivosti žalobce. Nejzávažnějším prokázaným přestupkem je neoprávněný dovoz zbraní, neboť bez něj by k dalším navazujícím jednáním nemohlo dojít.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Výše pokuty je přiměřená, byla uložena při dolní hranici zákonného rozmezí, je výchovná a sleduje především preventivní účel.

8. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že pokuta byla uložena v blízkosti dolní hranice zákonem stanovené sazby. Připomněl, že odpovědnost právnické osoby za přestupek je pojmána jako objektivní odpovědnost. Žalobcovy odvolací námitky založené na skutečnostech subjektivní povahy jsou proto pro řízení irrelevantní. Případný omyl na straně žalobce nelze zohlednit, a to ani jako polehčující či přitěžující okolnost.
9. Pokud žalobce namítá, že pouze přehlédl uplynutí doby platnosti povolení, avšak možnost policie vykonávat dohled nad přepravou zbraní byla zachována, neboť ji řádně nahlásil, nejedná se dle žalovaného o skutečnosti snižující závažnost jeho jednání. A ani nejsou podstatné z hlediska skutkové podstaty přestupku dle § 76d odst. 8 písm. a) zákona o zbraních.
10. Žalobce vůči prvostupňovému rozhodnutí namítal, že příslušný policejní útvar začal žalobcovo hlášení o přepravě ze dne 8. 10. 2018 s termínem provedení přepravy 9. 10. 2018 zpracovávat až dne 16. 10. 2018, čímž mělo být znemožněno, aby před provedením přepravy vyrozuměl žalobce o vadě (neplatnost povolení) jeho hlášení dle § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“). K této námitce žalovaný uvedl, že ji shledal nedůvodnou již v rozhodnutí ze dne 26. 1. 2021, a to i ve vztahu k uloženému trestu. Žádný právní předpis nestanovuje policejnímu útvaru povinnost sledovat nepřetržitě zápisy do CRZ, ani lhůtu k reakci na zápis. Nevypořádání dané námitky v prvostupňovém řízení nezakládá jeho nepřezkoumatelnost, neboť žalobce ji v prvostupňovém řízení neuplatnil.
11. K námitce, že vytýkaná změna ráže neměla za následek změnu kategorie zbraní, žalovaný uvedl, že daná skutečnost stojí mimo znaky skutkové podstaty a jako taková nemůže být z povahy věci v předmětném případě s přihlédnutím k jeho okolnostem posouzena jako polehčující okolnost. Naopak je třeba dát za pravdu policejnímu prezidiu, které v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí skutečnost, že šlo o takovou změnu ráže, která měla za následek i možnou změnu kategorie zbraně, označilo za závažnou, byť ji neposoudilo jako přitěžující okolnost.
12. K námitce žalobce, že zbraně po přepravě zaevidoval do systému CRZ, kam dále uváděl i další nakládání s těmito zbraněmi, včetně úpravy znamenající změnu ráže, žalovaný uvedl, že uvedené skutečnosti neovlivňují závažnost spáchaného přestupku, jelikož následovaly až po jeho dokonání.
13. Žalovaný odmítl také žalobcovu námitku, že pokuta byla uložena v rozporu s § 90 odst. 3 přestupkového zákona, neboť jde o přísnější trest, než jaké mu byly uloženy předchozími rozhodnutími. Žalobce argumentoval rozhodnutími, kterými bylo rozhodnuto o rozdílných souborech přestupků. Nadto je třeba odmítnout žalobcem nastíněnou tezi o závazném poměru mezi počtem spáchaných přestupků a výší uložené pokuty bez přihlédnutí k jejich povaze a závažnosti.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

14. Žalobce namítá, že žalovaný nevzal v úvahu všechny okolnosti, které mohly vést k uložení nižší pokuty. Předně, pokud jde o přestupek dle § 76d odst. 8 písm. a) zákona o zbraních, nezohlednil, že se žalobce přestupku nedopustil úmyslně. Žalovaný ve vyjádření k žalobě projednávané pod sp. zn. 8 A 34/2021 uvedl, že šlo o okolnost, která může mít vliv na Shodu s prvopisem potvrzuje X.

posouzení výše uložené pokuty. Z obsahu napadeného rozhodnutí ale nevyplývá, že by uvedený vliv připustil.

15. Žalovaný se nevypořádal se skutečností, že na straně žalobce šlo o první situaci svého druhu v jeho dosavadní činnosti a že s ohledem na způsob přepravy zboží mohl být nad ní vykonáván dohled v maximálním možném rozsahu, včetně zbraní, u jejichž povolení k přepravě již uběhla lhůta platnosti.
16. Žalobce rozporuje, že příslušný útvar policie začal žalobcovo hlášení o přepravě ze dne 8. 10. 2018 s termínem provedení přepravy dne 9. 10. 2018 zpracovávat až dne 16. 10. 2018; po takovém čase mizí relevance lhůt dle § 50 odst. 7 zákona o zbraních, v důsledku čehož nebylo možné, aby v době mezi ohlášením a provedením přepravy policie vyzvala žalobce k odstranění vad podání (hlášení přepravy), jak jí ukládá správní řád. Žalobce by na výzvu reagoval neprovedením přepravy, respektive jejím odložením do doby, než si opatří nové platné povolení k přepravě.
17. Žalobce dále namítl ve vztahu k přestupku dle § 76d odst. 1 písm. q) zákona o zbraních, že neprovedl změnu jejich ráže mající za následek změnu kategorie zbraně. Žalobce do systému CRT řádně zaevidoval předmětné zbraně po jejich přepravě, včetně dalšího nakládání s těmito zbraněmi, tedy včetně úpravy spočívající ve změně ráže zbraně. Policie tak byla o všem informována. Žalobce přitom postupoval zcela shodně jako v minulosti ohledně úpravy řádově stovek kusů jiných zbraní.
18. Žalobce tvrdí, že výše pokuty nebyla v prvostupňovém rozhodnutí náležitě odůvodněna a na odvolací námitky žalovaný nereagoval.
19. Žalobce namítá, že výše uložené pokuty neodpovídá skutečnosti, že řízení o některých přestupcích bylo zastaveno. Dále poukazuje na konstatování, že nejzávažnějším přestupkem je neoprávněný dovoz 45 zbraní, neboť pokud by k němu nedošlo, nemohla by další navazující pochybení nastat; další prokázané pochybení je však pouze jedno. Žalobce rovněž tvrdí, že zbraně se staly zbraněmi kategorie D nikoliv provedením úprav na nich, ale až poté, co je jako zbraně kategorie D z CRZ vymazalo policejní prezidium. Až poté s nimi začal žalobce nakládat jako se zbraněmi kategorie D. K jednání žalobce popsanému prvostupňovým orgánem na straně 23 tedy nedošlo. Žalobce také rozporuje tvrzení, že bez řádného povolení změnil u předmětných zbraní ráži, neboť policejní prezidium disponovalo před vydáním daného rozhodnutí právním názorem odvolacího orgánu i soudu (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2021, č. j. 4 A 54/2018-86), že k uvedenému jednání žalobce žádné povolení nepotřeboval.
20. Žalobce dále namítá porušení § 90 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Řízení bylo zahájeno vydáním příkazu, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 250 000 Kč za tři přestupky. Finálně uložená pokuta žalobci za toliko dva přestupky je sice nižší, avšak v poměru výše uložené pokuty a počtu a závažnosti přestupků je zřejmé, že napadené rozhodnutí obsahuje vyšší výměru pokuty, než tomu bylo v příkazu. K tomu žalobce upozorňuje, že v průběhu správního řízení vzrostl počet projednávaných přestupků na šest, nakonec byl však pokutován pouze za dva. Dále není přípustné, aby byl žalobce nejdříve prvostupňovým orgánem (rozhodnutí ze dne 18. 4. 2019) uznán vinným za tři přestupky, pozdějším rozhodnutím (ze dne 23. 8. 2021) za dva přestupky, avšak v obou případech se shodnou výší pokuty 200 000 Kč. Pokuta naposledy uložená je fakticky přísnější sankcí, než původně uložená sankce, aniž správní orgány učinily odpovídající úvahu stran závažnosti jednotlivých přestupkových jednání.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

21. Žalobce konečně poukázal na dřívější rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 10. 8. 2020, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 300 000 Kč za pět přestupků. Z daného rozhodnutí nevyplývá, že by správní orgán považoval kterýkoliv z uvedených přestupků za závažnější, než jiný; s výjimkou přestupku dle § 76d odst. 8 písm. a) zákona o zbraních (dovoz 45 kusů zbraní), který byl označen za nejzávažnější. Srovnání počtu a závažnosti přestupků, o kterých bylo rozhodováno, vzhledem k výši uložené pokuty vychází identicky s obsahem rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 18. 4. 2019. Opět je evidentní a nedůvodný nepoměr výše uložené pokuty ve vztahu k počtu a závažnosti přestupků, o kterých bylo rozhodováno v rozhodnutí ze dne 10. 8. 2020 a naposledy 23. 8. 2021. S touto situací se žalovaný v napadeném rozhodnutí věcně nevypořádal.
22. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí.

III. Argumentace při jednání

23. Žalobce při jednání zopakoval dříve předestřanou argumentaci. Podotkl, že nedlouho po spáchání přestupku spočívajícím v přepravě zbraní bez platného povolení již systém neumožnil, aby do něj byla zadána přeprava dle již neplatného povolení. Poukázal na prodlevu v kontrole přepravovaných zbraní. Kdyby tato prodleva nenastala, vyžádal by si nové povolení. Zdůraznil, že přepravované zbraně se neocitly v informačním vakuu. Upozornil, že se změněnými zbraněmi nezačal ihned nakládat jako se zbraněmi kategorie D. Uvedl, že napadené rozhodnutí nereфлекtuje, že byl pokutován již pouze za dva spáchané přestupky. Zopakoval, že jemu uložená sankce neodpovídá správní praxi žalovaného. Veškeré tyto skutečnosti svědčí tomu, že mu byla uložena pokuta v nepřiměřené výši.
24. Žalovaný při jednání odkázal na svá předchozí vyjádření. Zdůraznil, že žalobci byla uložena pokuta při dolní hranici zákonné sazby.

IV. Posouzení žaloby městským soudem

25. Soud dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**soudní řád správní**“), přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
26. Soud nejprve předesílá, že se žalobní námitky v zásadě shodují s námitkami uvedenými v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaný je v napadeném rozhodnutí z většiny vypořádal, a to i přesto, že se část z nich v zásadě shodovala s žalobcovými námitkami proti rozhodnutím policejního prezidia ze dne 10. 8. 2020, č. j. PPR-22535-73/PŘ-2018-990450, a žalovaného ze dne 26. 1. 2021, č. j. MV-12473-3/OBP-2021. Námitka, že žalovaný ponechal některé z odvolacích námitek bez reakce, dle soudu není důvodná, neboť napadené rozhodnutí je ve svém celku srozumitelné a obsahuje důvody, pro které bylo žalobcovo odvolání zamítnuto. Jestliže žalovaný na některé z odvolacích námitek pregnančně nereagoval (viz dále), nezakládá toto pochybení nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí jako celku.
27. Soud úvodem také podotýká, že některé žalobní námitky směřují spíše proti rozhodnutí o vině žalobce, než proti rozhodnutí o trestu, a lze je proto označit za nerelevantní ve vztahu k nyní posuzované věci. O vině žalovaného bylo rozhodnuto pravomocně rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 1. 2021, přičemž ke dni vydání tohoto rozsudku byla zákonnost Shodu s prvopisem potvrzuje X.

daného rozhodnutí potvrzena rozsudkem zdejšího soudu ze dne 22. 2. 2023, č. j. 8 A 34/2021-64. Osmý senát zdejšího soudu v citovaném rozsudku řadu námitek vznesených žalobcem opětovně v nyní posuzované žalobě již vypořádal a shledal je nedůvodnými. Čtrnáctý senát nevidí důvod se od závěrů osmého senátu odklonit, ztotožňuje se s nimi a tímto na citovaný rozsudek v podrobnostech odkazuje.

28. Soud dále k podstatě této věci předesílá, že o druhu a výši trestu za přestupek rozhoduje správní orgán na základě vlastního správního uvážení. Pro soudní přezkum správního uvážení obecně platí, že úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (s výjimkou speciálního případu moderačního práva soudu). Úkolem soudu je posoudit, zda správní orgán při užití správní úvahy nevybočil z mezí a hledisek stanovených zákonem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).
29. Ohledně přestupku dle § 76d odst. 8 písm. a) zákona o zbraních žalobce předně namítl, že žalovaný nevzal v potaz skutečnost, že žalobce nejednal úmyslně.
30. Podle § 76d odst. 8 písm. a) zákona o zbraních *se podnikatel se zbraněmi kategorie A, A-I, B, C nebo C-I nebo střelivem do těchto zbraní nebo podnikatel se sídlem nebo místem podnikání mimo území České republiky dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 50 odst. 1 přepravuje zbraň kategorie A, A-I, B, C, nebo C-I nebo střelivo do těchto zbraní bez povolení.*
31. Podle § 50 odst. 1 zákona o zbraních *může podnikatel v oboru zbraní a střeliva přepravovat za účelem vývozu z území České republiky, dovozu na toto území nebo tranzitu přes toto území zbraň kategorie A, A-I, B, C nebo C-I nebo střelivo do této zbraně pouze na základě povolení.*
32. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že odpovědnost právnické osoby za přestupek je v přestupkovém zákoně pojmána jako objektivní odpovědnost s možností zproštění za podmínek § 21 odst. 1 přestupkového zákona. Dále konkrétně uvedl, že *„je třeba dovozovat právní irelevanci subjektivní stránky právnické osoby jako pachatele, stejně tak jako subjektivní stránky fyzických osob, jejichž jednání je právnické osoby přičitatelné. Uvedené se vztahuje i na případný omyl jako skutečnost subjektivní povahy, ať už skutkový nebo právní, negativní či pozitivní, a to jak v rovině rozhodování o vině, tak i o (správním) trestu“*, načež odkázal na komentářovou judikaturu (VETEŠNÍK, Pavel. § 20 [Právnická osoba jako pachatel.] In: JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, marg. č. 14.)
33. Soud se s výše předestřenou úvahou žalovaného ztotožňuje. Subjektivní stránka přestupku byla u žalobce jakožto právnické osoby irelevantní, pokud šlo o posouzení odpovědnosti za přestupek, a taktéž byla nepodstatná při úvaze o výše trestu.
34. Soud zdůrazňuje, že § 38 pod písm. e) přestupkového zákona stanoví, že povaha a závažnost přestupku je dána zejména *„u fyzické osoby též druhem a mírou jejího zavinění, popřípadě pohnutkou, je-li tato známkou skutkové podstaty přestupku.“* Soud nikterak nepopírá, že výčet hledisek v citovaném § 38 přestupkového zákona je toliko demonstrativní, na druhou stranu z něj však vyplývá jednoznačná vůle zákonodárce přihlížet k zavinění přestupce při určení výše sankce pouze u fyzických, a nikoli právnických osob. Soud v této souvislosti připomíná, že k vyvození odpovědnosti právnické osoby za přestupek postačuje samotný fakt porušení právní povinnosti uložené právnické osobě, protože porušení povinností stanovených právnické osobě je často výsledkem činnosti fyzických osob za ni jednajících a

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

bylo by zdlouhavé a obtížné zjišťovat a dokazovat zavinění těchto osob. Bylo by popřením naposledy citované premisy, pokud by správní orgány nebyly povinny zkoumat zavinění právnické osoby při rozhodování o vině za spáchaný přestupek, avšak na straně druhé by je tato povinnost tížila při úvaze o výše sankce.

35. Objektivní odpovědnost se odlišuje od subjektivní odpovědnosti tím, že se u ní nezkoumá zavinění – to znamená, že zavinění (tj. vnitřní psychický vztah jednajícího ke způsobenému následku) přítomno být může i nemusí. V praxi je odpovědnost navázána na porušení či ohrožení zájmu chráněného zákonem, což nastalo i v nyní posuzované věci, kdy v důsledku žalobcova jednání došlo ke vzniku rizika snížené možnosti kontroly přepravovaných zbraní, respektive v neohlášení změny ráže zbraně, která mohla ústít v nedodržení některých povinností souvisejících s aktuální ráží (resp. kategorií) zbraně. Jestliže tedy bylo pro konstatování viny žalobce ze spáchání přestupků zásadní porušení povinnosti stanovené zákonem, nebylo na místě, aby byla u žalobce jako právnické osoby zkoumána míra jeho zavinění při určení výše sankce, stejně jako okolnost, zdali přestupek spáchal omylem. Jak konstatoval Ústavní soud, *„jakkoliv lze zásadu, že každý odpovídá jen za své vlastní jednání, považovat za jakési přirozené východisko odpovědnostních právních vztahů, efektivní regulace některých oblastí lidského jednání může v tomto ohledu vyžadovat zvláštní úpravu. Účel objektivní odpovědnosti se pak může lišit v závislosti na předmětu právní úpravy. Zpravidla bude spočívat ve snaze o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi právy a povinnostmi účastníků některých právních vztahů, případně v zjednodušení a zpřehlednění právních vztahů mezi dotčenými subjekty, aby lépe odpovídaly jejich praktickým potřebám. Stanovení objektivní odpovědnosti není vyloučeno ani ve správním právu. Správní delikty, jichž se pachatel dopustí nesplněním povinnosti bez ohledu na zavinění, mají své opodstatnění zejména v případech, kdy je regulován určitý provoz, respektive určitá kvalifikovaná činnost, na níž se může podílet větší počet osob. Není podstatné, jakým způsobem povinný subjekt zajistí splnění určité povinnosti, ale výlučně to, zda došlo nebo nedošlo k jejímu porušení“* (nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16).
36. Soud nepřehlédl, že se žalobce dovolává argumentace žalovaného obsažené ve vyjádření k žalobě projednávané pod sp. zn. 8 A 34/2021, v němž žalovaný do určité míry souhlasil s právním názorem žalobce. Soud však míní, že kusé konstatování ve vyjádření k žalobě nezaložilo legitimní očekávání žalobce, že žalovaný zohlední míru jeho zavinění při určení výše sankce. Jakkoli soud nemůže kvitovat, pokud žalovaný ve vyjádření k žalobě vyjádří názor, který následně nedodrží, tak pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí je klíčové, že nyní posuzovaná argumentace žalovaného odpovídá znění a smyslu zákona o odpovědnosti za přestupky. Předchozí chybná úvaha žalovaného obsažená toliko ve vyjádření k žalobě nemohla vést k popření textu zákona ani účelu, pro který není zkoumána při sankcionování právnických osob míra jejich zavinění. Správní orgány tedy správně nepřihlédly při určení výše pokuty k tvrzení žalobce, že nejednal úmyslně, nýbrž v omylu.
37. Pro úplnost pak soud uvádí, že ze správního spisu neplyne jednoznačný závěr, že žalobce (respektive fyzická osoba, jejíž jednání se žalobci přičítá) jednal v omylu. Naopak policejní prezidium v prvostupňovém rozhodnutí vysvětlilo, proč se nepřiklání k žalobcovu názoru, že se jednalo o pouhé nedopatření. Svůj názor zdůvodnilo na stranách 15 a 16 prvostupňového rozhodnutí, kde podotklo, že pokud by si žalobce byl svého omylu vědom, zmínil by se o něm následně v odpovědi příslušnému policejnímu útvaru na dotaz ze dne 2. 11. 2018. Žalobce se vůči úvahám policejního prezidia na stranách 15 a 16 prvostupňového

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

rozhodnutí nijak nevymezuje. Dle mínění soudu tedy ani nebylo jednoznačně prokázáno, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil v omylu, jak tvrdí.

38. Žalobce dále namítá, že žalovaný nepřihlédl ke skutečnosti, že se u žalobce jednalo o první pochybení svého druhu. Soud uznává, že žalobce danou skutečnost opakovaně namítal, žalovaný však příslušnou námitku v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal, ačkoliv její obsah nejméně na dvou místech svého rozhodnutí reprodukoval. V tomto ohledu shledal soud odůvodnění napadeného rozhodnutí deficitním. Na druhou stranu ale platí, že je věcí správního orgánu, které skutečnosti při určení výše sankce vyhodnotí jako přitěžující či polehčující. V daném případě vzal soud za rozhodující, že z napadeného rozhodnutí lze vyčíst, že ani policejní prezidium a ani žalovaný nepovažovali dosavadní obchodní minulost žalobce (prostou páchání obdobných přestupků) za relevantní. Naopak posoudili předchozí dlouhodobé působení žalobce na trhu se zbraněmi jako přitěžující okolnost, neboť se žalobce jako zavedený profesionál měl vytýkaného jednání vyvarovat. Nevypořádání dané námítky tedy soud neposoudil jako důvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ani jako nezákonnost odůvodňující zrušení napadeného rozhodnutí, neboť z napadeného rozhodnutí lze dovodit, že tuto skutečnost žalovaný nepovažoval za relevantní. K tomu soud opakuje, že ukládání pokut za přestupky se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Uvedené však soud v předmětné věci neshledal a nadto podotýká, že žalobci byla uložena pokuta při dolní hranici zákonné sazby.
39. K námitce, že možnost dohledu nad zbožím, které žalobce dovezl bez povolení, zůstala vzhledem ke způsobu dopravy zachována (předmětných 45 kusů zbraní bylo fakticky dovezeno společně se zbraněmi z jiné přepravy, která nevykazovala žádná pochybení), žalovaný reagoval na stranách 16 a 17 napadeného rozhodnutí, kde zdůraznil, jakožto i na dalších místech rozhodnutí, že podstata a závažnost posuzovaného přestupku netkví toliko v pochybení administrativní povahy majícím za důsledek znesnadnění kontroly, nýbrž již v samotném faktu, že došlo k dovezení zboží bez povolení. Soud se s těmito úvahami plně ztotožňuje, neboť dle soudu se nelze (z hlediska posouzení výše uložené pokuty) dovolávat skutečnosti, že k dovozu předmětných zbraní došlo spolu s přepravou dalších zbraní, která nevykazovala žádné pochybení. Povinností žalobce bylo zajistit, aby veškeré dovezené zbraně disponovaly platným povolením k přepravě.
40. Soud nepovažuje za důvodnou ani námitku žalobce, že systém CRZ v době spáchání přestupku umožňoval zadání neplatného povolení. Soud se domnívá, že pozdější zvýšení uživatelského komfortu systému CRZ spočívající v nezobrazování neplatných povolení nemá s žalobcem spáchaným přestupkem prakticky žádnou souvislost a její zohlednění při stanovení trestu by postrádalo logiku. Jak soud uvedl již v rozsudku č. j. 8 A 34/2021-64, žalobce si měl před aktualizací systému stejně, jako všichni ostatní uživatelé CRZ, ohlídat platnost povolení sám, což pro něj, i vzhledem k jeho dlouholetým zkušenostem, neměl být problém.
41. Žalobce dále namítl, že příslušný policejní útvar začal zpracovávat informace z hlášení přepravy více než týden po jeho podání, v důsledku čehož nemohl žalobce včas upozornit na chybějící povolení. Dle soudu mají správní orgány povinnost ctít zásadu rychlosti řízení (§ 6 správního řádu), což ale neznamená, že policejní útvar měl v řádu hodin či jednoho dne Shodu s prvopisem potvrzuje X.

reagovat na žalobcovo vadné podání. Soud dává za pravdu žalovanému, že nebylo povinností policejního útvaru reagovat v určité lhůtě na hlášení o přepravě, neboť tuto povinnost mu žádný právní předpis nestanoví. Nejedná se o dysfunkci orgánu veřejné moci ani o skutečnost, která by snižovala závažnost skutkových okolností spáchání přestupku. Pouze žalobce byl zodpovědný za to, aby hlášení přepravy zbraní odpovídalo zákonným požadavkům. Ostatně jde spíše k tíži žalobce, že hlášení přepravy podal pouze jeden den jejím uskutečněním a na poslední chvíli spoléhal na to, že hlášení nepodal vadně. Nezohlednění postupu policie jako polehčující okolnosti tak soud nemá za nezákonné.

42. K námitce, že žalobcem provedená změna ráže zbraní neměla za důsledek změnu kategorie zbraně [přestupek dle § 76d odst. 1 písm. q) zákona o zbraních], soud souhlasí s odůvodněním napadeného rozhodnutí, že se jedná o námitku vztahující se toliko k rozhodnutí o vině za přestupek, která již byla pravomocně rozhodnuta. Nedůvodnou ji shledal také zdejší soud rozsudkem č. j. 8 A 34/2021-64, na jehož odůvodnění k dané námitce tímto soud odkazuje.
43. Žalobce dále namítá (ve vztahu k přestupku dle § 76d odst. 1 písm. q) zákona o zbraních), že do systému CRZ řádně zaevidoval předmětné zbraně po jejich přepravě, včetně dalšího nakládání s těmito zbraněmi, přičemž postupoval zcela shodně jako v minulosti. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že žalobcem popsany postup je akceptovatelný ve vztahu k postupu dle § 63 odst. 5 zákona o zbraních, tedy nevratnému zničení nebo pro účely balistického zkoumání jiného znehodnocení zbraně, který má za následek konverzi zbraní podléhajících registraci na zbraně na kategorie D, k čemuž v nyní projednávané věci nedošlo. V případě změny ráže provedené žalobcem bylo jeho povinností ohlásit tuto změnu ráže příslušnému útvaru policie. Soud tedy souhlasí se žalovaným, že nebylo na místě žalobcem namítané skutečnosti zohlednit jako polehčující okolnost. Nadto soud míní, že tato otázka spíše spadá pod posouzení otázky viny za vytýkaný přestupek než hodnocení výše uložené pokuty. K této otázce, jež je předmětem rozhodování soudu, soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobcem následně provedené úkony neovlivňují závažnost jím spáchaného přestupku, jelikož následovaly až po jeho dokonání. Námitku tak soud shledal nedůvodnou.
44. Soud dále uvádí, že se neztotožnil s tvrzením, že žalobci byla uložena pokuta také za přestupky, ohledně nichž bylo řízení zastaveno. Policejní prezidium na straně 24 napadeného rozhodnutí sice zmiňuje čtyři jednání žalobce, v dalším textu prvostupňového rozhodnutí však jednoznačně upřesňuje, že zastavené části řízení vzalo v úvahu ve prospěch žalobce. Totéž platí i pro žalobcem odkazovanou část odůvodnění na straně 25 napadeného rozhodnutí. Soud sice uznává, že příslušné části mohly být formulovány obratněji, s přihlédnutím ke zbylému textu odůvodnění a k výši uložené pokuty ovšem nelze dojít k závěru, že by policejní prezidium při určení výše pokuty přihlédlo k jednáním žalobce, u nichž nebylo prokázáno spáchání přestupků. Obdobně soud nahlíží také na žalobcem odkazované pasáže na straně 23 prvostupňového rozhodnutí – ze systematiky celého rozhodnutí je zřejmé, že neobsahují skutečnosti, které by policejní prezidium kladlo žalobci k tíži při stanovení výše pokuty.
45. Žalobce se v další části žaloby dovolává toho, že napadené rozhodnutí obsahuje vyšší výměru pokuty, než tomu bylo v příkazu. K tomu soud uvádí, že v případě, kdy je proti příkazu podán odpor, tak se samotným podáním odporu příkaz ruší a řízení pokračuje. V tomto pokračujícím řízení pak nelze s ohledem na § 90 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky obviněnému uložit jiný druh správního trestu nebo vyšší výměru správního trestu, než mu Shodu s prvopisem potvrzuje X.

byly uloženy příkazem. Tyto podmínky však byly v posuzované věci splněny, neboť žalobci nebyla uložena vyšší pokuta, naopak nižší, čímž bylo také zohledněno, že ohledně některých přestupků bylo řízení zastaveno. Nedošlo tedy k porušení zásady *reformace in peius* (zákaz změny k horšímu).

46. Jestliže žalobce tvrdí, že není přípustné, aby byl nejdříve prvostupňovým orgánem (rozhodnutí ze dne 18. 4. 2019) uznán vinným za tři přestupky a pozdějším rozhodnutím (ze dne 23. 8. 2021) za dva přestupky, avšak v obou případech se shodnou výší pokuty 200 000 Kč, připomíná soud, že nelze pouze mechanicky nahlížet na počet přestupků, z nichž byl uznán vinným, nýbrž je nezbytné při hodnocení výše sankce přihlížet především k závažnosti spáchaných přestupků. Nelze a priori vyloučit, že při zastavení řízení o spáchání jednoho z přestupků zůstane výše pokuty totožná, neboť zbylé přestupky svou závažností nadále odůvodní výši uložené pokuty. V dané věci byly ze strany správních orgánů předestřeny konkrétní důvody, pro které bylo na místě uložit v rozhodnutí ze dne 18. 4. 2019 i ze dne 23. 8. 2021 stejnou výši pokuty, přestože fakticky bylo rozhodováno o jiném počtu přestupků, přičemž soud jejich úvahu považuje za akceptovatelnou. S přihlédnutím k diskrečnímu oprávnění správních orgánů při určení výše pokuty soud nemůže shledat námitku žalobce důvodnou.
47. Žalobce dále namítá, že uložená pokuta není úměrná počtu přestupků, za které je trestán, což ilustruje srovnáním se staršími rozhodnutími o pokutách. Soud podotýká, že obdobné námitky žalovaný dostatečně vypořádal v napadeném rozhodnutí a soud se s jeho odůvodněním ztotožňuje. Soud ve shodě se žalovaným zdůrazňuje, že žalobcem odkazovanými rozhodnutími bylo rozhodováno vždy o jiných souborech přestupků, přičemž napadeným rozhodnutím uložená pokuta ve výši 200 000 Kč není vyšší, než pokuty uložené v ostatních rozhodnutích, které žalobce zmiňuje. Navíc nelze činit matematickou úměru mezi počtem přestupků a výší pokuty. Soud i zde opakuje, že pokuta musí být individualizovaná zejména s ohledem na povahu a závažnost jednotlivých přestupků, což má soud v daném případě za splněné. Žalobcem odkazovaným příkazem ze dne 14. 2. 2019, č. j. PPR-22535-15/PŘ-2018, byla žalobci uložena pokuta ve výši 250 000 Kč za tři přestupky, přičemž pouze jedním z těchto přestupků byl nyní projednáván nejzávažnější přestupek dle § 76d odst. 8 písm. a) zákona o zbraních a rozhodnutí nepojednává o přestupku dle § 76d odst. 1 písm. q). Totéž platí pro žalobcem vzpomínané rozhodnutí policejního prezidia ze dne 18. 4. 2019, č. j. PPR-22535-28/PŘ-2018-990450, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 200 000 Kč. Jediné rozhodnutí, kterým byla žalobci udělena sankce za oba nyní projednávané přestupky a na které žalobce odkázal, bylo rozhodnutí policejního prezidia ze dne 10. 8. 2020, č. j. PPR-22535-73/PŘ-2018, kterým byl za celkem pět přestupků potrestán pokutou ve výši 300 000 Kč. Z uvedeného však nelze dovodit, že by žalobci byla napadeným rozhodnutím uložena přísnější sankce, jak tvrdí.
48. V závěru žaloby žalobce navrhl pro případ, že soud nezruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 soudního řádu správního, aby soud žalobci uloženou pokutu snížil.
49. Podle § 78 odst. 2 soudního řádu správního „Rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.“
- Shodu s prvopisem potvrzuje X.

50. Soud zdůrazňuje, že jeho oprávnění snížit (moderovat) správní trest je podmíněno tím, že uložená sankce musí být *zjevně nepřiměřená*. Nepostačuje tedy prostá nepřiměřenost sankce, zákon předpokládá vyšší intenzitu nepřiměřenosti. Dále soud podotýká, že dosavadní judikатурní praxe správních soudů přistupuje k moderačnímu právu zdrženlivě s ohledem na princip dělby moci a minimalizace zásahů soudů do moci výkonné (jedná se o výjimku z kasačního charakteru správního soudnictví). Daný institut je tedy na místě využít jen ve zcela výjimečných případech.
51. V nyní posuzované věci soud neshledal uloženou pokutu zjevně nepřiměřenou. Pokuta byla uložena v pětinové výši oproti horní hranici sazby, která pro oba předmětné přestupky činí 1 000 000 Kč. A to i přesto, že správní orgány vyhodnotily obě provinění jako závažná a nezjistily na straně žalobce žádné polehčujících okolností. Ani soud na základě žalobních námitek nemusel tyto závěry stran věci samé měnit (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS). Z rozhodnutí je dále patrné, že policejní prezidium uložilo žalobci pokutu až po zjištění jeho majetkových poměrů, aby ji neuložilo v pro žalobce likvidační výši. Žalobce v žalobě ani netvrdí, že by pro něj uložená pokuta měla být likvidační. Vzhledem k tomu, že se soud ztotožnil s hodnocením povahy a závažnosti spáchaných přestupků v napadeném rozhodnutí a ani závěry správního orgánu stran polehčujících a přitěžujících okolností neshledal nezákonnými, neshledal v projednávané věci prostor pro moderaci uložené pokuty.

V. Závěr

52. Žalobce se svými námitkami proti napadenému rozhodnutí neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž by byl soud povinen přihlížet z úřední povinnosti, soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.
53. O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. května 2023

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.